

Grote Avonturen voor een kleine Grootvoeter 1

NARKO

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht
Coverontwerp: AZTEC CROW/r3XMinie
ISBN: 9789403702995
©Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1.

‘Moeder, oh moeder! Ik kan niet meer. Ik verdraag het niet meer. Laat het toch ophouden? Alsjeblieft, ik wil dood!’

Yolinara, prinses van het huis van de Groene Draak, drukt de hand van haar dochter tegen zich aan en met de andere hand dept ze met een doek haar bezweette gezicht af. ‘Ss, mijn kind,’ probeert ze te troosten. ‘Let er nu maar niet op. Denk maar dat je in de kruin van een boom ligt, hoor je de wind? Het is alleen maar de wind die ons heen en weer wiegt, mijn lieveling.’

Yolana, haar oudste dochter, is hoogzwanger en haar slanke lichaam rolt heen en weer, kermend van ellende. ‘Waarom,’ jammert ze. ‘Waarom zijn we toch weggegaan? We hadden het zo fijn thuis en nu zijn we hier, in dit ellendige schip. Moeder, ik wil dood!’ De jonge elfse woelt door haar heuplange gitzwarte haren en werpt zich daarna over de bedrand en geeft over in een grote pot.

‘Ss, mijn lieveling. Probeer maar wat te slapen,’ troost Yolinara. ‘We zijn er zo, de kapitein heeft me dat zelf gezegd. De wind is gunstig en we varen extra snel. Daarom is er zoveel golfslag, we zijn er morgen, vast morgen...

‘Dat zei je gisteren ook al, moeder,’ klaagt Yolana en ze werpt zich opnieuw over de bedrand. ‘Mijn kind, mijn arme arme kind,’ jammert ze. ‘Geboren op een schip, zonder wieg van zacht groen mos of onder de ruisende bladeren van de bomen. ‘Oh Taelerian, waarom moet je mij toch verlaten? Waarom moet je toch vechten?’

De stank van braaksel begint te overheersen in de kleine kamer onder het dek van de boot.

Yolana krimpt in elkaar. ‘Wat moet ik toch zonder mijn man,’ snikt ze. ‘Waarom moest hij toch vechten? Hij is helemaal geen krijger, hij maakt zulke mooie gedichten en speelt elke avond voor het slapen gaan voor mij op zijn lier. Oh moeder, ik wil mijn Taelerian terug!’

‘Jullie zullen elkaar vast spoedig weerzien, mijn lieveling,’ probeert ze te troosten. Met vertrokken gezicht pakt Yolinara de pot op en verlaat de kamer. Ze wankelt door een smalle gang van links naar rechts omdat het grote schip door een woeste golfslag van links naar rechts slingert. Tranen branden in haar ogen, want ook zij moet haar man missen en daarnaast is er van haar huis geen een enkele heer gebleven. Ze zijn allemaal vertrokken toen de brief van koning Elrond kwam met de

oproep dat elke Elfse krijger, sterk genoeg voor strijd, zich bij hem moest melden om het lot van Midden Aarde te behoeden. Midden Aarde zal behoed worden als de goede goden hen in de oorlog van de vijf volkeren zal bijstaan, werd er gezegd, maar voor welke prijs? Duizenden Elfse heren zijn vertrokken voor een afgrijselijke strijd waarbij het maar afwachten is wie terug zal komen.

De prinses verbijt haar tranen, want ook haar echtgenoot, generaal Gorysara, haar broers, haar ooms en al hun zonen. Kortom elke elfse heer die een zwaard kan hanteren, vertrok voor de grote strijd voor eer en vaderland. Maar eerst lieten ze alle vrouwen en kinderen inpakken wat ze konden dragen en ze moesten allemaal hun geriefelijke paleizen en kastelen verlaten om naar een of ander eiland te vertrekken.

Valinor, bekend uit legendes en verhalen, maar is het geschikt genoeg om hun volk te huisvesten? Yolinaro weet dat hun schip er een is van de tientallen die mee varen op weg naar dat eiland waar het leven zo mooi en goed zou zijn. Maar ze hadden het toch mooi en goed?

Met en diep zucht staat ze stil bij een smalle trap en de prinses trekt de zoom van haar lange donkerpaarse jurk op. Daarna moet ze zich met een hand aan de treden vast klemmen voor aan dek te komen. Boven aan dek waait meteen een flinke zilte bries de lange gitzwarte haren van de elvenkoningin heen en weer en een onbarmhartige felle zon brandt op haar hoofd.

Ze wankelt even, doordat het schip van een hoge golf omlaag duikt en een flinke bries waait haar haren naar achteren.

Daarna, joelend en in een dichte drom, rennen kinderen aan haar voorbij! De pot met stinkende inhoud kletst neer. Het breekt niet eens, maar rolt naar de reling en laat een smerig spoor achter!

‘Niet rennen! Hoe vaak moet ik het jullie nog zeggen,’ klinkt een wanhopige stem. Met een sukkeldrafje dribbelt vrouwe Merylians omvangrijke lichaam voorbij. ‘Rennen is niet gepast voor jonge heren en dames van stand,’ weeklaagt de voedster, terwijl ze de zoom van haar donkerblauwe sleep omhoog houdt.

‘U heeft wat laten vallen, geëerde dame.’ Zijn woorden klinken beleefd en de tengere jongen wankelt onder het gewicht. Yolinaro heeft moeite om de weerzin die in haar opkomt te verbergen. ‘Zet maar neer,’ knikt ze de toekomstige jonge koning koeltjes toe. ‘De pot is smerig.’

Ze keert haar gezicht af, want iedere keer herinnert de prachtige saffierkleur van zijn ogen haar aan de vader, heer Saldrylan en hoe zij bijna met deze toenmalige koning getrouwd was. Tot dame Celdrylarian zijn hart veroverde.

‘Het riekt wel erg,’ knikt zijn gezichtje. De jongen schijnt net tien jaar oud en zijn tengere lichaam buigt zich sierlijk, terwijl hij de pot neerzet en weer recht gaat staan, waarbij zijn lange zwarte haren hem voor het gezicht slieren. Hij strijkt ze terug over de rug, waardoor de puntjes van kleine spitse oren uit zijn zwarte haren steken. Op zijn hoofd pronkt een prachtig diadeem met zilveren blaadjes en een ster van mithril.

Yolinara kijkt geërgerd opzij, want opnieuw rennen de joelende kinderen voorbij. Zij ziet met trots dat haar zoon, eveneens zo oud als zijn neef, maar met de flinke lengte van een kind van twaalf, de voorste is en duidelijk aanvoerder voor het groepje Elfse jongens en meisjes. Toch verheft ze vermanend haar stem. ‘Yolindar!’ Ze hoeft slechts een keer te roepen en haar zoon houdt de vaart al in. ‘Wat is er, moeder?’ Breeduit grijnzend rent hij op haar af, met in een hand een boog en pijl.

‘Zoon, waarom ren je zo wild rond? Waarom luister je niet naar vrouwe Merylian?’ De koningin spreekt dan wel streng, ze heeft moeite om haar zoon niet even te knuffelen, zo zwelt haar hart vol moederlijke trots.

‘Die vogel, moeder!’ De jongen met zijn lange zwarte haren en gitzwarte ogen haar evenbeeld, wijst omhoog. ‘Delyas zegt dat ik hem niet kan raken!’

‘Nee, daarvoor is hij veel te snel,’ knikt Delyas, een Elfse jongen die wat ouder is, hij lijkt veertien en strijkt verwarde blonde haren achter zijn spitse oren.

‘Hij vliegt toch veel te snel voor jou,’ daagt Elryan, een andere jongen, uit.

‘Ik wil niet dat je hem dood maakt,’ klaagt Lanyra, een beeldschoon meisje van net twaalf jaar oud. ‘Hij is veel te mooi.’

‘Ja!’ Elena, een elfs meisje met korte donkere haren knikt ferm. ‘Als je de vogel schiet, sla ik je op de neus,’ roept ze hem toe.

Yolindar moet daar om lachen, want hij is veel groter, toch aarzelt hij, want iedereen kijkt naar hem.

Alle elfse kinderen verdringen zich bij de reling. Yolinara volgt de blik van de kinderen omhoog, het schip heeft drie zeilen gestreken en tussen de touwen door zweeft een prachtige meeuw met zilverwitte vleugels.

Een meisje, duidelijk de wat oudere zuster van Yolindar, wijst opgewonden,

‘Schiet hem, broertje. Schiet dat beest dood, ik wil zijn veren om er een waaier van te laten maken!’

‘Nee, Yomalinara, dat is gemeen, die arme vogel heeft jou niets gedaan.’ Cerylian schudt beslist zijn hoofd, waarbij de Mithril ster in zijn diadeem glinstert in het zonlicht en zijn saffierblauwe ogen vernauwen. ‘Je maakt haar niet dood hoor, Yolindar, ik verbied het je.’

Yolindar en Yomalinara kijken elkaar aan met dezelfde geërgerde blik in de ogen. Hun neefje is veel kleiner en toch heeft hij meer macht als toekomstige koning, dan zij.

‘Dame Vogel, Cerylian roept zo hard als hij maar kan met zijn hoge stem. ‘Wees maar niet bang hoor, we zullen u niets doen.’

‘Dame?’ De andere kinderen breken in gelach uit. ‘Hoe weet jij nou dat het een dame is,’ zegt Yomalinara spottend.

‘Dat weet ik gewoon,’ knikt de kleine elfenprins vastberaden.

‘Ach wat, het is maar een stom beest,’ zegt Yomalinara snerend. ‘Broer, schiet dat beest dood, ik wil z’n veren.’

Yolindar knikt zijn zus toe en legt de pijl al op de boog. De meeuw maakt een duikvlucht omlaag en vliegt rakelings, woest krijsend, een paar keer over de hoofden van de kinderen. Daarbij heeft hij het vooral gemunt op Yolindar en zijn zus, zodat zij angstig in elkaar krimpen. De kinderen rennen uiteindelijk alle kanten op, Alleen Cerylian blijft staan en de kleine jongen jubelt verheugd wanneer er een prachtige witte veer omlaag dwarrelt vlak voor zijn voeten. Maar Yomalinara zet het op een gillen, omdat er een flinke klodder witte meeuwenpoep op haar glanzende gitzwarte haren uiteen spat!

‘Schiet het,’ wijst ze bevelend naar de meeuw, want de vogel is gaan zitten op het dak van de kajuit en schikt zich kalm de veren. ‘Maak dat smerige beest dood,’ vol afschuw probeert ze de witte klodder uit haar haren te wrijven.

‘En ik verbied eenieder om een meeuw te doden,’ klinkt een strenge stem. ‘Dat brengt ongeluk en we zullen vergaan in vreselijke stormen.’

Yolindar merkt hoe niet alleen Lanyra, maar ook Cerylian wat achter haar gaan staan. Alleen haar zoon en de andere kinderen dringen juist naar voren en kijken vol onverholen bewondering op naar Thijdros Zalindar, de kapitein van het schip. Tot hun verrassing maakt hij een buiging naar de vogel. De prachtige witte meeuw nijgt waardig het kopje terug.

Cerylian buigt ook en rent naar de kajuit toe. ‘Dank u wel, lieve vogeldame, heft hij de witte veer naar haar. ‘U bent de mooiste vogel die ik ooit heb gezien.’

‘De mooiste vogel ooit gezien,’ bouwt Yolindar met vertrokken gezicht zijn neefje na.

‘En ik zeg, schiet dat vieze beest dood,’ roept Yomalinara geërgerd. ‘Ik ben een prinses en een vogel doet niet zijn behoefte op het hoofd van een prinses. Heb je mij gehoord, mens, schiet het dood!’

Yolimanara beveelt daarna een matroos haar water te putten uit de zee. De man werpt een emmer overboord en loopt daarna met de klotsende emmer op het elfvenmeisje af. Hij kijkt zijn meerdere, met twinkelende ogen, vragend aan en de kapitein knikt, waarna de matroos de emmer over het hoofd van Yomalinara leeggiert... Alle kinderen, zelfs Yolindar breken in lachen uit om het beteuterd gezicht van Yomalinara en zij rent, woest gillend, naar de kajuit om er in te verdwijnen, op de hielen gevolgd door dame Merylian.

‘Gehoord,’ de kapitein zet de handen in de zij. Zijn zwarte kleren verbergen nauwelijks zijn stevig gespierde lichaam. ‘Het is ten strengste verboden meeuwen te doden. Zij zijn boodschappers van goed nieuws, er is land dichtbij, kijk maar.’

Ze volgen zijn wijzende hand naar verder weg over de reling, over de hoog schuimende golven naar de horizon. Daar is geen grijze mist meer, maar een groene rand.

‘Valinor!’ Yolinaro voelt haar hart krimpen. Daar is eindelijk het doel van de vreselijke reis over zee, het eiland Valinor waar ze voortaan zullen wonen op orders van koning Elrond.

Yolinaro negeert de matroos die de aarden pot meeneemt om schoon te maken of dat een ander de braakselresten wegschrobt met hulp van een emmer zeewater. Nu pas ziet ze een slanke gestalte bij de boeg staan, een andere Elfse dame met lang gitzwart haar. Koningin Cedrylarian van het huis Zilverster. Net als zij, heeft deze koningin op bevel van haar echtgenoot alle vrouwen en kinderen verzamelt en ook zij moet de reis doorstaan naar dat eiland waarvan ze niet eens weten of ze daar wel welkom zijn, zo in grote getallen.

Ze gaat naast de ander elfse staan en vrouwe Cedrylarian neemt haar even op. ‘Exodus,’ haar stem klinkt vol weezin. ‘Koning Elrond moet niet goed bij zijn hoofd zijn geweest om ons allemaal te bevelen onze gerieflijke huizen te verlaten voor die steenhoop in het water.’

‘Ja, het is exodus,’ knikt Yolinaro eveneens en ze voelt zich somber. ‘Ik kan alleen maar hopen dat ze ons op de juiste manier zullen ontvangen en dat we ons daar snel thuis zullen voelen.’

Beide adellijke dames, net als ander elfse vrouwen die naar het eiland staren, voelen niets als treurnis en wanhoop nu ze hun gerieflijke leven

verplicht hebben moeten achterlaten. Meedogenloos brandt de zon op hun hoofden en uitgestrekt is de omvangrijke zee. Niets doet denken aan het koele rustgevende woud waar hun kasteel stond. De vrouwen herinneren zich de koelte onder de bomen, hoe omvangrijk het vogelkoor hen elke ochtend begroette. Nu is er niets dan het gekrijs van een paar zilverwitte meeuwen die met hem mee beginnen te vliegen.

‘Daar is jullie eiland, kinderen, Valinor.’ Thijdros Zalindar knikt tegen het groepje jonge elven die ademloos naar de forse man opstaren. Thijdros stapt naar de reling, schraapt zijn keel en spuugt overboord. Daarna beent hij naar een groepje matrozen en brult hen zijn bevelen toe. Yolindar stapt naar de reling en probeert ook zijn keel te schrapen, hij werpt zich op de tenen over de reling en spuugt. Delyas, Elryan en zelfs Elana doen hem meteen na, net als de andere jongeren.

Cerylian, zonder twijfel de kleinste van hen, kijkt vol bewondering toe. ‘Yolindar, Yolindar,’ jubelt zijn hoog stemmetje, terwijl hij op hem af rent. ‘Hoe doe je dat? Dat, dat kgggt?’ Cerylian probeert ook de keel te schrapen, maar het komt nauwelijks zijn keel uit.

‘Vis!’ Een van de oudste jongens, Rylanyr, wijst opgewonden naar beneden. ‘Kijk eens wat een grote vis!’ De andere kinderen verdringen zich meteen om hem en turen langs de reling omlaag. De ruwe golfslag tegen de boeg laat hun tengere lichamen op en neer wippen.

Cerylian kijkt met grote ogen toe, hij is nagenoeg de kleinste van hen en zodra hij zich naar de reling haast en op de tenen er probeert overheen te kijken, komt hij nauwelijks tot de rand. De andere kinderen staren diep onder de indruk omlaag naar de enorme vis die op diens dode gemakje mee zwemt. Het is een haai met de gezonde lengte van vier meter, waarschijnlijk heeft hij de kinderen ook gezien, want een donker oog staart strak, misschien zelfs wel met ongeduld omhoog, met de hoop dat een van die smakelijke hapjes het evenwicht zal verliezen en omlaag zal tuimelen. Waar hij het zonder twijfel een warm welkom zal schenken.

‘Spuug het op de kop,’ daagt Tomay zijn vrienden uit en de kinderen doen hun best, maar niemand lukt het de haai te raken.

‘Yolindar?’ Cerylian rent weer op zijn neef af. ‘Ik wil ook de vis zien,’ smeekt hij en heft zijn handen, ‘til je mij op?’

Yolindar verbergt met moeite zijn ergernis. Cerylian heeft altijd de neiging, wanneer ze bij hun vrienden zijn, hem als een lakei te gebruiken, maar hij tilt zijn neefje op en zeult hem op de reling. Cerylians

helderblauwe ogen staren omlaag en hij jubelt het uit zodra hij de grote vis ziet. ‘Wauw, wat een joekel,

Daar hebben we met z’n allen wel genoeg aan. Zou hij wel lekker smaken?’ Yolindar is misschien nog wel het meeste geërgerd op zijn neefje, omdat die, zelfs in zijn jeugd, al laat merken, als een koning, aan anderen te denken.

Wie weet is het daarom dat hij het tengere lichaam van zijn neef nog hoger tilt en hem over de rand van de reling schuift. Ineens ziet hij vrouw Merylian, met zeer opgewonden blik, naar hen toe dribbelen en krijgt meteen een idee. ‘Nu, spuug hem op de kop,’ daagt hij uit. De andere kinderen kijken afwachtend toe.

‘Spugen?’ Cerylian kijkt hem vragend aan, ‘hoe doe je dat?’

‘Verzamel al het water van je mond in je keel, dan schraap je je keel en pwww,’ doet hij het voor, ‘je spuugt’.

Cerylian knikt en probeert het merkbaar na te doen. Hij schraapt zijn keel op overtuigende wijze en buigt naar voren. Hij spuugt, de golfslag wipt zijn lijfje op en Yolindar laat hem los...

Cerylian merkt waarschijnlijk zelf niet eens hoe hij naar voren buigt en maar een mierenkuitje verwijderd is van een duik naar het zilte nat. Door een tweede golfslag buigt hij nog verder naar voren en het kostbare diadeem op zijn voorhoofd schuift omlaag en valt.

Op de achtergrond heeft een matroos de kinderen in de gaten gehouden en schiet toe. Hij kan het elfse prinsje net tegenhouden van een val door hem bij zijn enkels te grijpen.

Cerylian graait naar de fonkelende pracht die omlaag tuimelt en de haai, die het spartelende kind als een makkelijke prooi ziet, maakt een sprong! Cerylian voelt de reddende handen van de matroos om zijn enkels nauwelijks of hoort zijn voedster boos uitvallen, omdat hij zich met dat spugen niet als een heer gedraagt.

Vlak voor zijn ogen duikt de grote haai op. Een enorme muil opent zich wagenwijd, maar de haai springt niet hoog genoeg. Vlak voor het gezicht van het jonge elvenprinsje, sluiten vlijmscherpe kaken zich met hoorbare klap!

Vrouw Cedrylarian hoort kinderen opgewonden roepen en zodra ze om kijkt, ziet ze een matroos staan met haar enige zoon in de armen. De man zet de kleine jongen al neer en haast zich diep te buigen, zodra de elfse koningin zich op hen af haast. ‘Wat is dit, waarom tilde die man je op,’ vraagt Cedrylarian haar zoon, waarbij ze de matroos negeert.

‘Ik wou alleen maar de vis zien,’ haalt Cerylian zijn schouders op. Het elfse kind beseft zelf niet eens hoe dichtbij hij voor een wisse dood tussen de kaken van de haai was.

‘Vergeeft u mij, edele dame,’ haast de matroos zich te zeggen, ‘maar die jongen daar wou dit kleine knaapje aan de haai voeren. Hij duwde hem zowat overboord.’

Vrouwe Cedrylarian volgt de wijzende hand naar Yolindar en haar wenkbrauwen fronsen, ‘is dit waar?’

‘Nee,’ Yolindar haast zich zijn hoofd te schudden. ‘Natuurlijk niet, ik wou Cedrylian alleen maar de vis laten zien.’ Hij haalt snerend de schouders op. ‘Ik weet echt niet waar die flapoor zich mee bemoeit.’

‘Dank, beste man,’ de koningin nijgt haar hoofd. ‘Ik zal de kapitein vragen u op gepaste wijze te belonen.’ Rulay buigt zo diep maar kan en de potige matroos haast zich weg, maar niet na een scherpe blik naar Yolindar. Hij weet wat hij gezien heeft. De andere elfse jongen wilde dat kleine knaapje vermoorden!

Ondertussen is vrouwe Cedrylarian iets opgevallen. ‘Zoon,’ ze neemt hem scherp op, ‘waar is je diadeem?’

Cedrylian betast zijn hoofd. ‘Het viel, moeder,’ klaagt hij en, en nou ben ik het kwijt.’

‘Het viel?’ Vrouwe Cedrylarian haast zich naar de reling en tuurt omlaag. In de diepte ziet ze niets dan de woeste golfstroming langs de buik van het schip. De haai is wijselijk verdwenen.

‘Jij ongelofelijk dom kind!’ Cedrylarian beent op haar zoon af en geeft hem een oorvijs. ‘Hoe kun je het diadeem van je vader verliezen,’ valt ze uit. ‘Je mocht het dragen als herinnering om je vader Saldrylian niet te vergeten!

En nu ben je het kwijt!’

Cerylian huilt niet eens, maar staart zijn moeder aan met de ogen vol schrik.

‘Dat mooie diadeem,’ klaagt hij. ‘Ik draag het zo graag, net als vader.’ Nu pas buigt de kleine elfenprins het hoofd en breekt in snikken uit. Niet om het verlies van het diadeem of de oorvijs, maar om zijn vader, die hij waarschijnlijk nooit mee zal zien. ‘Moeder,’ snikkend rent hij op haar af. ‘Ik wil dat vader terug komt,’ jammert hij. ‘Ik wil mijn vader terug!’ Cedrylarian drukt het hoofd van de wanhopig snikkende jongen tegen haar heup en voelt tranen in haar ogen branden. Ook, zij wil ook niets liever dan haar echtgenoot terug, maar vreest hem nooit meer in de ogen te kijken of zijn mond te kunnen kussen.

Ineens laat geruis haar opkijken. Er vliegt iets enorms over haar hoofd en met een rinkelende klets valt er iets op het dek neer. Daarna ploft de enorme haai, na een sprong over het gehele schip, terug in de zee.

‘Mijn diadeem!’ Cerylian rent opgetogen naar de schitterende pracht die op het dek ligt te glinsteren. ‘Moeder,’ vol trots heft hij het hoog, ‘ik heb mijn diadeem weer terug!’

Ondertussen is Yolinaha onder dek gegaan om haar dochter het heugelijke nieuws te brengen. Ze zijn vlak bij Valinor. Maar zodra ze de kamer binnenkomt valt haar meteen het stille lichaam van Yolana op. Haar ogen staren naar het niets, maar naast haar, in een plooi van haar jurk gewikkeld, ligt een klein kindje.

‘Mijn lieveling, mijn arme arme kind. ‘Ik heb je alleen gelaten en kijk nu eens.’ Vol verdriet buigt ze zich over het stille lichaam heen en breekt in wanhopige snikken uit. Na even begint het jengelen van de kleine pasgeborene tot haar door te dringen en ze pakt het kind op. Even voelt ze hoop, zal het een jongen zijn? Maar zodra ze het kind bekijkt, betreft haar gezicht. Het is een meisje.

Met diepe zucht trekt ze de deken over het gezicht van haar dochter en drukt de baby tegen haar borst. ‘Maak je geen zorgen, mijn dochter,’ verzucht ze. ‘Ik zal jouw dochter verzorgen als was ze van mijzelf.’

Ondertussen varen de twaalf schepen vol elfse vluchtelingen op het eiland af, waar al snel de contouren van een prachtige stad opdoemen, maar ook de vorm van een scheepje.

Een kleinere boot vaart razendsnel op hen af en Thijdos Zalindar wordt toegeroepen door een man. De Elfse dames verstaan niet wat er gezegd wordt en nemen bevreemd de matrozen en woordvoerder op dit schip op. Hun kleding is veel kleurig als ze gewend zijn. Wat ze wel begrijpen zijn de gebaren die deze man maakt. Hij maakt wegwijs gebaren en wijst naar opzij, naar veel verder weg. Thijdos zegt niets terug en het scheepje vaart weer weg.

De kapitein draait zijn hoofd om en roept bevelend naar zijn stuurman. ‘Wend het schip. Geef het signaal, volg mij en vaart inhouden.’ Er worden andere vlaggen in de mast gehangen als er al hingen. Alle schepen keren meteen de boeg en in de plaats van op het eiland af te varen, varen ze erlangs, naar verder weg.

‘Kapitein?’ Vrouwe Cerdrylarian beent op hem af. ‘Wat doet u? Ik dacht dat we naar Valinor zouden gaan?’

‘Zeker lieve dame,’ knikt Thijdos haar toe. ‘Alleen kunnen we niet naar de hoofdstad, de boot is vol.’

‘De boot is vol?’ Vrouwe Cedrylarian kijkt bevreemd om zich heen. Er varen twaalf schepen met hen mee, tot de nok vol met elfse dames en hun kinderen.

‘Er zijn al te veel boten met elfse dames naar de stad gekomen,’ legt de kapitein uit. ‘Ze kunnen jullie niet meer naar beleefdheid huizen. De dames worden zelfs al in de hoeken opgestapeld.’

‘Wat!’ Vrouwe Cedrylarian kijkt hem vol ontzetting aan, ‘dat meent u niet!’

Thijdos haast zich te verzekeren dat dit maar een grapje is. Hij legt uit dat er in de hoofdstad geen plaats meer voor nog meer elfse weduwen is. Daarom reizen ze naar een tweede stad, gelegen op een ander eiland, Valdiros genaamd vlak bij de zuidkant van het eiland. Op Valdiros hebben ze al verzekerd de elven gastvrijheid te willen bieden.

De elfse dames kunnen niet anders dan hun ongeduld om eindelijk van het schip af te mogen, bedwingen. Het is al bijna tegen de avond voor er de contouren

van het tweede eiland opdoemt. Ondertussen dringt het nieuws van de dood van Yohana door en snijdt de rouw, die alle vreugde al overstemd nog dieper in hun harten.

Zodra de schepen aanleggen en de elfse dames van de loopplank wankelen, niet meer gewend aan vaste bodem onder hun voeten, staat hen een delegatie van de belangrijkste inwoners op te wachten. De machtigste is zonder twijfel een koning, want deze fors gebouwde man draagt een grote gouden kroon. Toch wekt zijn voorkomen, hoe voornaam gekleed ook, verbazing op, want alle bewoners van deze stad hebben een huid, zo donker als de nacht.

‘Welkom, wees welkom,’ buldert zijn stem terwijl koning Hortharian de armen wijds uitstrekt. ‘Wees van harte welkom, nobele dames. Uw treurig lot is mij bekend en ik verzeker u dat u hier in vrede zult wonen.’

Koningin Cedrylarian neemt het woord en haast zich om het welkom op de juiste manier te beantwoorden. Terwijl de inwoners en hun gasten met elkaar spreken en plechtig voorstellen, nadert een klein jongetje de koning en pakt zijn hand beet.

Koning Hortharian, meteen gecharmeerd van het kleine elvenkind met zijn prachtige saffierblauwe ogen, knielt neer. ‘Wilt u mij spreken, kleine elven heer,’ zijn stem klinkt extra plechtig, omdat dit kind een kostbare tiara draagt.